

**JENNI HENDRIKS
OG TED CAPLAN**

UNpregnant

Oversat fra engelsk af
Nana Baaner Klitgaard





Unpregnant

er oversat fra engelsk efter

Unpregnant af Nana Baaner Klitgaard

Copyright © 2019 by Jennifer Hendriks and Ted Caplan

All rights reserved.

Published in agreement with Writers House, New York,

represented by Ia Atterholm Agency, Sweden.

Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nina Katarina Holm Coff

Omslagsdesign: Marlene Diemar/Imperiet

Bogen er sat med Minion af Birgitte Bager

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 978-87-415-0460-5

www.alvilda.dk

Til vores børn

Det første skridt

Jeg sad på det iskolde toiletbræt i den tredje bås på pige-toilettet og klemte desperat lårene sammen for ikke at komme til at tisse.

”Ronnie, er du ved at være færdig? Vi skal til at have fart på, hvis vi skal nå tilbage til første time,” sagde Emily. Nej, jeg var ikke ved at være færdig. Og en enkelt fraværstimer var ikke det, der bekymrede mig allermost lige nu.

”Øhh, bare smut. Jeg har lidt ondt i maven.” Ikke på grund af min menstruation dog.

Jeg bad til, at Emily ville skynde sig væk. Jeg skulle helt sikkert ikke have drukket det andet glas appelsin-guava-juice her til morgen. På trods af det ”åh så lækre frugtkød”. Endelig gik hun ud ad døren. Lyden af trampende fodtrin fra alle dem, der skyndte sig til time, ringede mellem fliserne. Så ... blev der stille. Jeg blev siddende helt stiv, mens jeg lyttede efter den mindste lyd fra en elev eller endnu værre, en lærer, der nærmede sig. Men jeg kunne ikke høre andet end en dryppende vandhane. Alle sad nu i deres klasser. Jeg sukede af lettelse. Og var lige ved at komme til at tisse.

Tiden var inde til at finde ud af, om mine pinsler var ovre eller først lige begyndt. Jeg lynede langsomt forlommen på min rygsæk ned og skar en grimasse, da lyden gav genlyd mod flisevæggene. Selv om jeg var alene, var jeg stadig bange for, at nogen skulle opdage, hvad jeg var i gang med. Jeg stak hånden ned i rygsækken, famlede rundt på bunden mellem gamle kuglepenne og knækkede blyanter og fandt det, jeg havde skjult dernede. Jeg satte mig ned igen og studerede tingesten i min hånd. Den var tungere, end jeg huskede den. Og virkede større.

Jeg havde læst instruktionerne i går aftes. Og igen da jeg vågnede. Og én gang til over morgenmaden. Om ikke andet var jeg i hvert fald en flittig elev. Men nu, hvor øjeblikket var kommet, snørede min hals sig sammen. Hvad hvis jeg ramte ved siden af? Hvis jeg gjorde noget forkert? Jeg havde kun en, så jeg måtte bare ikke fucke det op. Jeg tog en dyb indånding. Jeg havde sgu da 11,5 i gennemsnit og var medlem af National Honors Society, plus jeg havde fået et legat til Brown University. Så jeg måtte da for fanden kunne finde ud af at tisse på en pind.

Jeg rev den kraftige foliepakning op og flåede graviditetstesten ud. Den lille plastikrude stirrede tilbage på mig, stadig tom, mens den ventede på at vise mig min skæbne. Mens jeg forsøgte ikke at tænke for meget over, hvad jeg var i gang med, stak jeg tingesten ned mellem benene og tissede.

Et øjeblik glemte jeg alt af bare lettelse over at få lov til at tømme blæren, og så blev jeg ramt af panik. I instruktionen

stod der, at man først skulle tisse en lille smule og derefter stikke dimsen ind i strålen. Kunne det påvirke resultatet, at jeg ikke havde gjort det? Jeg kiggede ned for at se, om testen virkede. Den stofagtige spids var gennemblødt, og den lille plastikrude var blevet grålig. Var det meningen? Eller betød det, at jeg havde ødelagt den? Skulle jeg holde op med at tisse?

Så begyndte en tynd, lyserød streg at vise sig i ruden. Min mave knugede sig sammen, indtil jeg kom i tanke om, at der havde stået på indlægssedlen, at det var en kontrolstreg. Der ville være to streger, hvis man var gravid. Jeg håbede, at strengen var tegn på, at testen virkede. Især fordi jeg var færdig med at tisse nu. Jeg var meget omhyggelig med at holde testen vandret – som der stod i instruktionen – mens jeg tog den op. Tre minutter. Om tre minutter kunne jeg se resultatet. Det ville blive de længste tre minutter i mit liv.

Jeg kiggede alle andre steder hen end på den lille rude. Jeg var ikke typen, der brugte voldsomt meget tid på at rette på min makeup, kaste op efter frokost eller ryge hash, så pigetoiletet var ikke ligefrem det sted, jeg havde opholdt mig mest i løbet af de sidste fire år. Efter 45 sekunders stirren på toiletbåsens væg konstaterede jeg, at jeg ikke var gået glip af det helt store. Det eneste, der kunne fange mit blik, var en semimorsom tegning af vores rektor og flere grove kommentarer om fodboldholdets slappe kønsorganer – ikke de store overraskelser dér. Jeg skævede ned til testen. Stadig kun én streg.

Håbet eksploderede i mit bryst. Måske var jeg bare gået

over tiden. Måske var min frygt helt ubegrundet. Som da jeg troede, at jeg havde fucket op i anden del af min afsluttende engelskprøve. Selv om jeg ikke helt havde udfoldet de tematiske sammenfald mellem Dickens' *Store forventninger* og Thackerays *Forfængelighedens marked*, havde jeg alligevel fået 12.

Jeg havde været ret presset det sidste stykke tid af at tænke på college, gallafesten og eksamen. For slet ikke at tale om, at jeg var med i slutspurten om at blive taleholder til vores dimission. Min menstruation var sikkert bare forsinket. Jeg blinkede. Var der en svag antydning af endnu en streg? Jeg lænede mig frem mod døren for at få lidt mere lys på testen. Hvis bare jeg ku...

Døren ud til gangen gik op med en skinger lyd.

Jeg sprang op. I slowmotion så jeg graviditetstesten flyve ud af hænderne på mig. Jeg kastede mig frem og greb ud efter den, men for sent. Den snurrede rundt i luften og landede på fliserne med en umiskendelig knasende lyd, kurede ud under døren, drejede rundt og blev til sidst liggende ude midt på gulvet.

Okay, nu gjaldt det om at holde hovedet koldt. Det var ikke nu, jeg skulle gå i panik. Måske ville ingen lægge mærke til den. Måske var de blinde. Og døve. Måske ville et enormt jordskælv bryde ud, og skolen ville kollapse, og vi ville alle dø. Missouri måtte have en brudlinje et sted.

Klonk. Klonk. Klonk. Under toiledøren fik jeg øje på et par slidte, sorte militærstøvler, der nærmede sig det sted, hvor

gravitetstesten lå og skinnede i lyset fra en solstråle. En hånd med afskallet, grøn neglelak og nedbidte negle rakte ud efter den.

”Shit.”

Hvem var det? Hvem stod nu med min overpissede fremtid i hænderne? Jeg kiggede ud gennem sprækken mellem toiledøren og karmen. En sort T-shirt i størrelse oversize. Stramme, hullede jeans i størrelse lidt for lille. Falmet, turkisgrønt hår med sorte udgrøninger, der vist ikke havde været i nærheden af en børste i flere dage.

Nej. High school-guderne kunne ikke have givet mig en hårdere straf. Bailey Butler. Jefferson High Schools eget lille sorte får, fyldt op af vrede og had. Hvis man sagde hej til hende på gangen, flippede hun helt ud. For slet ikke at tale om, hvis man prøvede at sætte sig ved siden af hende i spise-frikvarteret. Hun havde et helt bord for sig selv i kantinen, fordi hun bogstavelig talt gøede som en hund ad folk, der forsøgte at sætte sig ved det. Der gik rygter om, at en quarterback fra skolens footballhold engang havde pisset hende så meget af, at hun havde købt en lommekniv og fået hans navn indgraveret i den. Hun var iskold. Hun var kynisk. Og hun var dybt ubehagelig at være i nærheden af. Hun havde i øvrigt også været min bedste ven engang.

Bailey tog testen op og snusede til den. ”Stadig frisk.” Hun scannede rummet, lod blikket vandre, indtil det landede på mine mintgrønne All Stars. ”Wow, det her skal nok blive sjovt.”

Ville hun stadig kunne genkende min stemme? Det var

næsten fire år siden, vi sidst havde talt sammen. Bare for at være på den sikre side gjorde jeg den dyb og alvorlig. ”Øh, gider du måske bare at stikke den ind under døren igen? Det ville være cool!” Jeg rakte hånden ud under døren og håbede på, at hun var i godt humør.

Bailey fnøs. ”Godt forsøgt. Men jeg er rimelig sikker på, at Batman ikke prøver at redde verden ved at tisse på en pind.” Gennem sprækken ved døren så jeg, at hun begyndte at vandre frem og tilbage med hænderne på ryggen og et skævt smil om læberne. Fedt. Jeg kendte det smil. Det var sådan et smil, jeg forestillede mig, at de katolske præster gik rundt med under den spanske inkquisition.

”Chloe McCourt?” Jeg sad helt stille på toilettet. Fandeme nej, om jeg gad lege den leg. Jeg ville bare vente, til hun blev træt. Bailey lukkede øjnene et øjeblik. ”Nej. Hun og Calvin har jo slået op. Jeg nægter at tro, at hun allerede har samlet en anden fyr op med den pomfritånde, hun går rundt med. Og så vil jeg skide på, hvor store patter hun har. Hmmm. Den er sgu svær. Ella Tran? Hun er dum nok til at få byttet rundt på sine mintpastiller og p-piller.”

”Giv mig den nu bare.” Jeg forsøgte at få min dybe stemme til at lyde hård, men jeg var bange for, at jeg ikke kunne skjule min panik.

Bailey kneb øjnene sammen og studerede mine sko. ”Nååh jo, så er der jo skolens rundetrunte, Olivia Blume ...”

”Nej!” fløj det fornærmet ud af mig.

”Uuuh. Den dømmende type. Et spor. Hvem tror, at hun

er bedre end alle andre?” Bailey bankede sig på hagen med pegefingern. ”Faith Bidwell?” Bailey havde ikke tænkt sig at give op. Jeg var nødt til at stoppe hende, før der kom nogen.

”Okay, fuck det. Men sig det ikke til nogen. Gider du række mig den?” Jeg ventede med hånden strittende frem under døren. Jeg tvivlede på, hun købte min amatøropræden, men måske var legen begyndt at kede hende. Bailey nærmede sig, og jeg var lige ved at ånde lettet op. Men så, i stedet for at bøje sig ned og række mig testen, sprang hun op og greb fat om den øverste kant på toiledøren.

”Halleluja!”

Jeg skreg. Bailey hang ind over døren og smilede ned til mig.

”Bailey! Skrid ned derfra!” Jeg forsøgte febrilsk at verfe hende væk.

”Drømmer jeg? Så heldig har man ikke lov at være,” hujede hun.

Mine kinder blev ildrøde, mens jeg fumlede med mit tøj og forsøgte at hive mine trusser og jeans op uden at blotte mig selv foran Baileys hoverende blik.

”Gider du lige?” Jeg stirrede op på hende.

Ufatteligt nok lod Bailey sig glide ned uden yderligere protester. Da jeg havde fået tøjet på, hamrede jeg døren op. Hun stod og ventede på mig.

”Veronica Clarke i egen høje person,” smiskede hun. ”Lige to sekunder. Jeg vil gerne huske det her øjeblik.” Hun stak hånden i lommen, trak sin telefon op og rettede den mod mig.

”Du kan lige vove på ...”

Hun tog billedet og smilede så, mens hun studerede resultatet. ”Præcis som jeg altid vil huske dig.” Bailey vendte telefonen rundt, så jeg kunne se billedet. Jeg kastede mig nærmest frem mod kameraet med munden fortrukket i en grim grimasse.

”Du må ikke lægge det op!” udbrød jeg, før jeg kunne nå at stoppe mig selv. Det sidste, jeg havde brug for lige nu, var at blive totalt ydmyget på de sociale medier.

Bailey smilede forelsket til billedet, inden hun stak telefonen i lommen. ”Bare rolig. Det er for godt til at dele med andre.”

”Er vi færdige nu? Du fik det, du ville have. Du har ydmyget mig. Gjort nar ad mig. Du har gjort min dag endnu værre, end den allerede var. Så gider du give mig den test?”

Bailey så på min fremstrakte hånd og løftede det ene øjenbryn. ”Jeg kan se, at du stadig går med din kyskhedsring. Prøver vi at holde facaden? Eller er det måske Helligånden, der er faren?” Med brændende kinder trak jeg hånden til mig. Jeg var klar over, at Bailey ville bruge alt, hun kunne komme i tanke om, for at gøre livet surt for mig. ”Gud, hvor er du bare en kliché.”

”Jeg er i hvert fald ikke nogen kliché!” fløj det ud af mig.

”Galladronning, årets taleholder, gravid som en anden Jomfru Maria, det er sgu da en kæmpe kliché.”

”For det første er jeg kun indstillet til at være taleholder, og Hannah Ballard er med i flere klubber end mig. Så der er ingen garantier eller noget, selv om jeg tager flere

højniveaufag end hende, og jeg tror, at mit frivillige arbejde godt kunne spille ind ...”

”Åh gud, du er den største nørd ...”

”Og for det andet, så var jeg en del af *gallahoffet*, ikke dronningen. Så jeg er overhovedet ikke en kliché,” sagde jeg.

”Du har ret. Jeg beklager. Modtag min dybeste undskyldning. Du er kun næsten en kæmpe kliché.”

”Jeg ved godt, det er meget svært for dig, men gider du godt lade være med at være sådan en bitch bare et øjeblik?”

Bailey så på mig med et lettere forvirret udtryk. ”Nej. Hvorfor skulle jeg det?”

Noget slog klik inden i mig. Efter halvanden uge med bekymringer, efter at have stjålet en graviditetstest fra min storesøster og efter at have holdt mig hele morgenen, skulle jeg så nu finde mig i Baileys attitude? Det dér, man siger med, at man ser rødt – det passer ikke. Man ser faktisk hvidt. Det var, som om nogen havde fyret en blitz af i mit ansigt. Jeg fløj frem mod den hånd, som Bailey holdt graviditetstesten i. Bailey trak hånden til sig og snublede baglæns, da jeg tumlede frem mod hende.

”Slap af, tøs. Du får den ikke, før du lover mig en ting.”

”Glem det,” snerrede jeg, mens jeg genvandt balancen og kastede mig over hende igen. Hun faldt bagud mod vasken, mens hun grinede af mine forgæves forsøg på at vriste testen ud af hånden på hende. Til sidst fik jeg fat i hendes arm. Jeg brugte alle mine kræfter for at få hende til at give slip på testen, da jeg mærkede noget koldt og skarpt mod min hals.

”Jeg sagde, slap af.”

Jeg stivnede. Så rettede jeg forsigtigt blikket mod spejlet og fik øje på os. Bailey holdt en sort plastikdums mod min hals. Det tog et par sekunder, før jeg forstod, hvad det var, for jeg havde kun set dem på tv før. Det var en Taser. Pis, hun havde en strømpistol!

”Oh my god. Hvordan har du fået den med ind på skolen? Du kunne blive smidt ud! Og der er ikke engang en måned til, vi er færdige!”

Bailey fnøs. ”Ha! Det er selvfølgelig det første, du tænker på, når nogen sætter en Taser mod din hals.” Jeg gav slip på hendes håndled. Bailey sænkede armen og trådte væk fra mig. ”Nå, hvor kom vi fra? Åh jo, løftet. Du får din graviditetstest tilbage, hvis du kan love mig en meget vigtig ting: at donoren ikke er Kevin Decuziac.”

Jeg undertrykte et suk. Hun vidste, at Kevin var min kæreste. Det vidste hele skolen. Han var stjernen på fodboldholdet. Han spillede med i kirkebandet. Alle kunne lide ham, selv mine forældre. Han havde godt nok kun middelmådige karakterer, men hans fjollede humor kompenserede for det. Og hvad der var endnu vigtigere: Han var totalt vild med mig. Ikke andre end Bailey kunne finde på at have et problem med ham.

Da hun så mit udtryk, skar hun en grimasse af væmmelse. ”Aaaaadddrrrrr!”

”Hvorfor er du så overrasket over det?” mumlede jeg såret.

”Det ved jeg ikke, måske bliver jeg bare ved med at håbe,

at du vil bruge din 12-talshjerne til at slå op med ham. Eller at han vil dø af ebola eller noget i den stil. Urgh! Urgh!” Hun lavede en hostende lyd, som om hun var en kat, der var ved at kaste en hårbold op. ”Jeg fatter ikke, at du lod det klamme røvhul komme op i dig!” Hun bøjede sig forover og lod, som om hun skulle kaste op, og jeg bemærkede, at hun i sin iver efter at vise sin afsky havde lagt Taseren på kanten af vasken.

Jeg gik hen og tog den, mens hun havde travlt med at simulere, at hun brækkede sig ud over hele gulvet. Det tog lidt tid, før hun bemærkede, at den lille, sorte boks nu pegede mod hende selv. Da hun opdagede det, spærrede hun øjnene op og smilede.

”Nå, der tog du sgu røven på mig.”

”Hit med den.” Jeg forsøgte at lyde truende, som min far, når han blev vred på min bror over, at han legede med en af hans signerede baseballs.

”Gør det.”

”Hvad?” Jeg sænkede Taseren en anelse. Helt forvirret.

Bailey trak på skuldrene, virkede fuldstændig upåvirket af det ikke-dødbringende-men-sikkert-ret-ubehagelige våben, der pegede mod hende. ”Jeg har aldrig brugt den. Jeg vil gerne vide, hvordan det føles.”

Pludselig sivede al vreden ud af mig. Bailey var stadig den samme. Stadig typen, der ville gøre noget dumt, som for eksempel at lade sig gennemstrømme af en ukendt mængde volt, bare for at kunne sige, at hun havde prøvet det. Og det pissede mig stadig helt vildt meget af.

Bailey så eftertænksom ud. ”Gad vide, om man får fråde om munden.”

”Jeg har ikke tænkt mig at give dig stød.”

Bailey sukkede. ”Tænkte det nok.”

Vi stod og stirrede på hinanden et øjeblik uden at vide, hvad vi nu skulle stille op.

”Kom nu, Bailey. Vi er venner.” Det var ikke det, jeg skulle have sagt. Et koldt smil spillede om hendes læber.

”Er vi?”

”Altså ... jeg mener ...”

”Går vi stadig i syvende klasse?” Bailey spærrede øjnene op, som om hun var overrasket. Hun kiggede ned ad sig selv. ”Hmmm. Jeg går rundt med et par ret flotte D-skåle, så nej, det gør vi nok ikke.” Hun så op på mig. ”Det vil sige ... ikke venner.”

Hun havde ikke tænkt sig at give mig testen. Så jeg gjorde det eneste, jeg kunne komme i tanke om. Jeg smed Taseren ned i vasken og lagde hånden på vandhanen. Et par dråber dryppede ned på den sorte plastik.

”Giv mig testen, eller også kommer den her ud at svømme.” Ægte rædsel viste sig i Baileys ansigt. ”Jeg er rimelig sikker på, den ikke er vandtæt.”

Bailey trådte modvilligt hen mod mig. ”Det må du ikke. Min mor slår mig ihjel. Det er hendes yndlings, næst efter hendes babylyserøde Glock. Hun er helt vild med gadgets til selvforsvar for tiden.”

Jeg smilede og rakte hånden frem. Ventedede. Med et suk

lod Bailey testen falde ned i hånden på mig. Mine knæ gav nærmest efter ved den bølge af lettelse, der skyllede gennem mig. Uden at værdige Bailey et blik flygtede jeg ind i den nærmeste bås og låste døren efter mig.

”Åh, hold nu op,” vrængede hun. ”Jeg troede, vi var bedste veninder. Har du ikke lyst til at dele øjeblikket med mig?”

Nej. Jeg havde ikke lyst til at dele øjeblikket med nogen. Jeg havde slet ikke lyst til at skulle igennem det her øjeblik. Og nu, hvor det skete, kunne jeg ikke engang få mig selv til at kigge ned på testen.

Bailey begyndte at synge en gammel Hannah Montana-sang: ”*You’re a true friend, you’re here till the end ...*”

Mens jeg forsøgte at lukke af for hende, tog jeg en dyb indånding og så ned. To små, lyserøde streger ved siden af hinanden.

Positiv. Den var positiv.

Jeg blev kold over hele kroppen. Mit blik blev sløret. Baileys sang blev helt utydelig, som om jeg hørte den gennem vand. Jeg så to store tårer lande på plastikpinden.

Sangen stoppede. Jeg hørte et bump, kiggede op og fik øje på Bailey, der hang ind over døren igen. Jeg kunne ikke engang føle skam over tårerne og snottet, der løb ned over mit ansigt. Det var lige meget. Det eneste, der betød noget, var de to streger.

”Fandens.” Der var ingen skadefryd i hendes udbrud. Hun så ligefrem ud til at have lidt ondt af mig. Af en eller anden grund fik det mig kun til at græde endnu mere.

Da jeg efter nogle minutter kom ud fra toilettet, helt ophovnet i ansigtet, men nu uden tårer, blev jeg overrasket over, at hun stadig var der. Hun sad på kanten af vasken og svingede med sine militærstøvler.

”Det er jeg ked af. Det er sgu noget lort.”

Jeg havde lyst til at sende hende et dræberblik, men jeg kunne ikke engang se hende i øjnene. ”Vil du ikke nok lade være med at sige det til nogen?” Jeg kunne knap nok få ordene frem. Selv i mine egne ører lød det vagt og ikke særlig overbevisende. Hvem ville sige nej til sådan en godbid? Jeg var godt klar over, hvordan jeg blev set. 12-talspige. På førsteholdet i volleyball. Leder af debatholdet. Skinnende, blankt hår. Nuttet næse. Pæn røv. Velanset og på vej mod et liv fuldt af succes. Kort sagt: Jeg var perfekt. Hvilket ville sige, at selv om alle lod, som om de var vilde med mig, længtes de bare efter at se mig fejle. Jeg kunne lige se Hannah Ballards selvtilfredse, bebumsede fjæs, når hun fandt ud af, at *hun* skulle holde afslutningstalen. Jeg var rimelig sikker på, at en graviditet automatisk diskvalificerede en. Hvilket var rimelig unfair. Det var jo ikke, fordi det ville få nogen betydning for mine karakterer og ...

”Hey! Uanset hvad det er, du står og funderer over, så bare stop det. Du ligner en, der er ved at skide i bukserne. Jeg har ikke tænkt mig at fortælle det til nogen.” Baileys snerrende stemme rev mig ud af min panikagtige tankespiral.

”Hvorfor ikke?” Spørgsmålet fløj ud, før jeg kunne nå at stoppe mig selv.

Bailey trak på skuldrene. ”Fordi alle på den her skole er nogle røvhuller.”



Brummm. Min telefon vibrerede i min rygsæk. Igen. Og igen. Min mave slog knuder på sig selv. Det var umuligt at slappe af. Det var, som om der var et gigantisk neonskilt i panden på mig, hvor der stod GRAVID. Hver gang jeg så mit spejlbillede i vinduerne på gangene, forestillede jeg mig, hvordan jeg ville se ud om bare få måneder. Min mave ville gå længere ud end mine fødder. Min navle ville være synlig gennem T-shirten. Jeg vidste ikke, om den begyndende kvalme var et tidligt tegn eller bare mine nerver. Men det var ikke det værste. Det værste var årsagen til, at det blev ved med at brumme nede i min rygsæk hvert andet øjeblik. Det værste var Kevin.

Jeg var ikke klar til at sige det til ham. Det var lykkedes mig at undgå ham hele dagen. Heldigvis havde vi ingen timer sammen. Og i frokostpausen havde jeg gemt mig på biblioteket. Der var jeg rimelig sikker på, at han ikke ville dukke op. Men det havde ikke fået ham til at stoppe med at skrive til mig. Jeg tog telefonen op.

Kevin: 🤔🕒🏠🚗?

Kevin: ❤️❤️❤️❤️

Kevin:?

Kevin:?

Kevin: 😊

Kevin: 🙄

Kevin: 💔

Jeg sukkede og puttede telefonen ned i rygsækken igen. Jeg kunne ikke undgå ham for evigt. Men hvad skulle jeg sige? *Hey, søde, selv om vi brugte kondom hver gang, og nogle gange mere end et, så er jeg altså alligevel blevet gravid.* Det var enhver teenagedrengs værste mareridt. Heldigvis var skoledagen slut nu. Om få minutter ville mit lift være her, og problemet ville være udsendt til i morgen. Jeg spejdede rundt på parkeringspladsen efter mrs. Hennisons bulede Toyota Sienna og var klar til at sætte OL-rekord i sprint, når jeg så den.

Pludselig blev alt sort, da to hænder lagde sig over mine øjne, og jeg gav et hvin fra mig.

”Gæt hvem, babe.”

Det var bare min dag i dag. ”Hej, Kevin.” Han tog hænderne væk og drejede mig rundt. Gråblå øjne, håret, der krøllede helt vidunderligt rodet og lagde sig i naturlige fald, og et smil, der fik mig til at smelte. Det var sådan et smil, der, hver gang han så på mig, lyste langt væk af, at han var verdens heldigste fyr. Han så undersøgende og bekymret på mig.

”Shit. Blev du bange?”

”Nej. Eller lidt måske.”

Han tog fat i mig og begyndte at gnide mine arme. ”Er der noget galt?” Han så mig ind i øjnene. Jeg så væk, sikker på, at de ville afsløre alt. ”Du svarede ikke på mine beskeder.”

”Undskyld. Jeg ... øh ... havde travlt.” Før Kevin kunne nå at stille flere spørgsmål, gik en af hans venner forbi og klappede ham på skulderen.

”Ses vi hos Conner?”

”Ja, for fanden,” sagde Kevin og stak en albue i siden på ham. Så vendte han sig mod mig igen. ”Har jeg sagt, at Conner kom ind på University of Florida? Quinn skal på Arizona State. Hudson skal i marinen. Alle rejser sgu.”

”Ja. Sådan er det. Sidste år. Det er sindssygt.”

Han så ned. Et kort glimt af irritation gled over hans ansigt. ”Behøver du ligefrem træde i det?” spurgte han. Jeg glippede forvirret med øjnene. Så kom jeg i tanke om, at jeg havde taget min nye hoodie fra Brown University på.

”Nej. Mine forældre har købt den til mig. Du ved, hvordan de er. De er helt oppe at køre.”

Han legede lidt med lynlåsen, så smilede han. ”Du kunne jo altid vælge at dumpe til eksamen. Så kunne du gå på Missouri State med mig.” Nu var det min tur til at blive irriteret. Vi havde allerede været igennem det her. Jeg vred mig ud af hans arme.

”Kan vi ikke bare ...”

Han lavede surmulemund. ”Åhr, slap af. Jeg driller bare.” Han trak mig ind til sig igen. ”Hvad er der galt?”

”Ikke noget.” Jeg kunne ikke sige det til ham. Ikke her midt på parkeringspladsen mellem alle vores klassekammerater og mr. Contreras, der var i gang med at dirigere trafikken omkring skolen. Det var hverken stedet eller tidspunktet til

at fortælle den slags nyheder. Men hvornår jeg så skulle få det sagt, anede jeg ikke.

”Seriøst, jeg drillede bare. Du ved, jeg har tænkt mig at køre op til Rhode Island hver weekend for at se dig.”

”Ja.”

”Jeg elsker min lækre 12-talspige,” sagde han med et drilende smil om læberne. Det var svært at modstå det smil. Det skar i hjertet. Jeg ville ødelægge alt for ham.

”Jeg elsker også dig.” Jeg kunne godt høre, hvor fladt det lød.

”Er du sikker?” Han så ned på mig med et undersøgende blik.

”Ja.” Jeg lagde så meget overbevisning i mine ord som muligt og håbede, at han ville huske det siden hen.

Kevin smilede tilfredst. ”Det er det eneste, der betyder noget.”

Det håbede jeg også. Men jeg tvivlede. Han kyssede mig igen. Men da mine læber rørte hans, mærkede jeg intet, der mindede om det sædvanlige sug, hans kys plejede at give mig. Det var bare læber, tænder og tunge. Jeg var alt for nervøs. Det eneste, jeg kunne tænke på, da jeg lukkede øjnene, var de to lyserøde streger.

”Ronnie! Hold op med at være så klam, og sæt dig ind i bilen!” Emilys stemme afbrød os. Jeg rev mig fri af Kevin og løb.

Jeg så ud på striben af småbutikker og fastfoodrestauranter, der passerede forbi det snavsede bagsædevindue i mrs.

Hennisons bil. Emily, Jocelyn og Kaylee, mine bedste venner siden første år på high school, havde travlt med deres telefoner. Vi hørte alle sammen til den samme kirke, og Mrs. Hennison havde kørt os i skole siden anden uge i 9. klasse, efter Joey Mitchell havde trukket sin tissemand frem i bussen og viftet med den foran Jocelyn. Joey blev sendt i militæret kort efter, men skaden var sket. Vores forældre blev enige om, at samkørsel var den eneste ordentlige udvej.

Og det var sådan, vores lille gruppe blev dannet. Jeg fik kørekort, men ikke nogen bil, og jeg kunne tælle på én hånd, hvor mange gange mine forældre havde ladet mig låne deres. Og da vi aldrig kom i nærheden af skolebussen og desuden var sådan nogle, der tog ekstra valgfag, var med på debatholdet og skrev til skoleavisen, var vores chancer for at begå os godt socialt næsten lig nul, men fordi jeg var kæreste med Kevin, var vi alligevel velkomne til alle festerne. Vi var ikke ligefrem den mest populære flok på skolen, men alle vidste, hvem vi var. Og nu var vi alle blevet optaget på gode universiteter og skulle væk fra dette lille, kedelige hul af en by. Hvis altså vi bestod vores afgangseksamen. Hvis altså jeg ... Mine tanker forsøgte at undvige den kendsgerning, jeg før eller siden måtte forholde mig til, hvis jeg ønskede at blive indskrevet på et kollegieværelse på østkysten her til efteråret.

Kaylee så op fra sin telefon. ”Så er den fikset. Min far gik med til at flytte sin fisketur.”

Jocelyn smilede. ”Lavede du ’hundeeøjne’ eller ’bævende læber’ for at overbevise ham?”

”Tørre facts. Jeg sagde, at vi jo havde brugt hytten hvert år til at læse til eksamen, og at det var vores sidste gang, så aborten måtte bare vente. Og så græd jeg lidt.” Pigerne grinede.

Hytteturen. Det havde jeg helt glemt. Hvert år i den sidste weekend inden eksamen, plejede vi at tage op i Kaylees fars fiskerhytte for at forberede os. I starten tog en af vores mødre med, men sidste år fik vi lov til selv at tage af sted. Jocelyns forældre lånte hende deres bil. Hvilket sikkert ikke var den bedste beslutning. Hun var dårlig nok i stand til at holde bilen i den rigtige side af vejen. Og hun blev nervøs, hver gang hun skulle dreje til venstre. Men vi var da nået frem i god behold. Vi havde gennemgået vores noter, drukket for meget sodavand og set sukkersøde, romantiske film. Det var så fedt. Emily skubbede til mig.

”Er du sikker på, du klarer den?”

Jeg så forskrækket på hende. Hvor vidste hun det fra? Var det noget med mit ansigtsudtryk? Havde jeg allerede taget på?

”To nætter uden Kevin,” fortsatte hun. Jeg sank sammen. Jeg var den eneste i gruppen, der havde en kæreste, og de drillede mig altid med det. Men jeg var også deres eneste kilde til viden om sex, så de gik aldrig over stregen med drillerierne.

”Du kan jo altid tage ham med, hvis det er,” foreslog Kaylee uskyldigt.

”Ja, hvordan har du det egentlig med polyamorøse forhold?” spurgte Emily.

”Jeg er sikker på, han ville kunne hjælpe os med at *slappe*

af i pauserne mellem læsningen.” Jocelyn smilede og vrikkede med brynene.

”PIGER!” kom det oppe fra mrs. Hennison. De andre faldt sammen af grin.

En højlydt dytten fik os til at fare sammen. Jeg så ud ad vinduet. Det var Bailey. Hun sad godt tilbagelænet med den ene arm dinglende ud ad vinduet i sin skramlede Toyota Camry. Hun vinkede sløvt til mig. Emily skar en grimasse.

”Urgh. Hvad vil den taber os?”

”Det er så grunden til, at jeg ikke forlader den hytte, før jeg kan alle mine matematiknoter udenad.” Kaylee tog sin grundbog frem. ”Jeg nægter at ende som hende.”

Jocelyn så på mig. ”Var I ikke ... venner eller noget i den stil i 7. klasse?”

Emily spærrede øjnene op. ”Det havde jeg helt glemmt! Blev hun ikke arresteret på vores tur til Laura Ingalls Wilder Museum sidste år?”

”Jeg hørte, at hun ridsede sit navn i en hestevogn,” tilføjede Kaylee.

”Nej, hun stjal en kyse,” sagde Emily.

”Og hvad så? I var venner, ikke? Hun var da med til din fødselsdagsfest, da vi gik på første år, ikke?” fortsatte Jocelyn. Jeg kunne mærke de andres afventende blikke på mig.

”Det var kun, fordi min mor tvang mig til at invitere hende. Men vi var ikke sådan tætte. Hun er jo totalt psyko,” sagde jeg og drejede fingeren rundt i luften mod tindingen. Pigerne grinede.